

Formand til at være dem behjælpelig under Ligningsarbejdet. Jeg synes, man derfor skulde sige, at det i Virkeligheden er et Forsøg paa at finde den letteste, billigste Maade at løse dette Spørgsmaal paa. Det vil naturligvis bringe nogen Udgift, idet disse Formænd, der skal anvende hele deres Tid, skal leve, og naar man er i Statens Tjeneste, maa man naturligvis have Penge af Staten for at leve. Men jeg er ganske sikker paa, at denne Ordning vil indbringe Staten langt større Beløb, end der her er Tale om at yde. Naar man ser, hvad Landsoverskatteraadet kan opnaa ved sine Undersøgelser Landet over, vil man kunne forstaa, hvad der kan opnaas, hvis man kan føre en effektiv Kontrol med Ligningen allerede, medens den er i Gang.

Til det ærede Medlem Hr. Korsgaard vil jeg sige, at jeg er ganske sikker paa, at det for Staten vil blive en overmaade lukrativ Forretning at indføre dette nye Ligningssystem. Det vil bringe Tilfredshed rundt omkring i Landet, naar man ser, at der skabes ensartede Ligningsbetingelser hele Landet over. Det har man nemlig ikke i Øjeblikket, og man kan godt bebrejde Staten, at man ikke har det.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Retten til at fradrage den Skat, der er betalt, er der gjort adskillige Bemærkninger. Jeg vil dertil sige, at det er noget specielt for Danmark, at man fradrager den betalte Skat. Det Spørgsmaal kunde vist overhovedet ikke rejse i andre Lande, hvor man har Indkomstskat. Ved dette Fradrag fremkommer der jo ogsaa abnorme Forhold i visse Tilfælde, og jeg har derfor ment, at man kunde løse Spørgsmaalet paa den Maade, at man vel beholdt Princippet med Fradrag af betalt Skat, men samtidig undgik, at det kom til at virke mod sin Hensigt. Jeg foreslaar, at man skal have Lov til at fradrage Statsskatten ved Statsligningen og Kommuneskatten ved Kommuneligningen. Jeg er naturligvis ikke blind for, at det for visse Grupper af Befolkningen vil betyde en Forøgelse af Skatten, navnlig for de højere Skatteydere. For de lavere Skatteydere betyder det intet, praktisk talt. Men for de Mennesker, der betaler af meget store Indtægter, spiller det en Rolle. Naar man derfor kommer og angriber dette Princip, forstaar jeg, at man møder i de højere og højeste Skatteyderes Navn. Der er ingen andre, der kan have givet Mandat dertil, thi de er de eneste, der i Virkeligheden lider derunder. At det bliver en strammere Beskatning for de højeste Indtægter, benægter jeg paa ingen Maade;

men jeg har heller aldrig lovet hverken Befolkningen eller Rigsdagen ikke at ville fremlægge et Forslag, der ikke havde Tendens at kræve højere Skat af de højere Indtægter. Det er Princippet for alle mine Skatteovervejelser; at Skatten først og fremmest skal betales af dem, der har de høje Indtægter; thi de kan betale den højeste Skat. Jeg har aldrig forstaaet den uhyre Medlidenhed, som udtales med disse Skatteydere, den forfærdelige Medlidenhed, der synes at være nødvendig, naar saadanne højere Skatteyderes Kaar omtales. Jeg har aldrig forstaaet, at det netop var de mest velhavende i Danmark, der trængte til mest Medlidenhed med Hensyn til deres Økonomi. Skulde jeg udtale Medlidenhed med nogen, maatte det være med de fattige, der har saa uendelig daarlig Raad til at betale. Skal vi ikke gøre alt, hvad vi kan, for at lette dem? Men det siges sjældent, i hvert Fald fra de to Partiers Side, der her har angrebet dette Princip. De fremhæver netop, hvilken frygtelig Skattebyrde der er paa alle velhavende Mennesker, de segner under Byrden af Skat. Det gør de maaske ogsaa efter deres egne Udtalelser, men de har dog rigeligt tilbage til at leve langt, langt bedre end de store Dele af Befolkningen. Og det skulde de være glade ved i Stedet for at hyle saa stærkt op. Hvis der overhovedet skal være nogen Retfærdighed i Beskatningen, maa det være den, at det er de velhavende, Folk med de store Indtægter og de store Formuer, der skal betale de store Skatter, og at de fattige skal have saa lille Skat som muligt. Der findes og kan ikke findes noget andet retfærdigt Skatteprincip i et Samfund; det vil jeg arbejde for og hævde, saa længe jeg kan. Jeg er altsaa klar over, at dette, at man ikke længere skal have Lov til at fradrage Skatten, i Virkeligheden vil stramme Skatterne noget for de store Indtægter, det har jeg ikke været blind for. Men jeg har egentlig syntes, at det i og for sig var en ganske behagelig, en ganske praktisk Bivirkning ved Foranstaltningen, at den bidrog sit til at stramme Skattebeløbet for de større Skatteydere. Jeg har Indtrykket af, at de godt kan betale en Del Skat endnu, uden at de behøver at klage over, at deres Økonomi ikke kan holde, medens der er mange Smaa-kaarsfolk og Middelstandsfolk, som har haardt ved at klare det daglige og betale deres Skatter samtidig.

Jeg har foreslaet, at der skulde være Mulighed for paa Finansloven ogsaa at forhøje Indkomst- og Formueskatten procentvis, det vil sige, at Skattebeløbene skulde